

Lucija Stupica

VSE KAR JE

ZAKAJ GOVORIM ČE

Ne vsi če-ji, ki se odpirajo in ostajajo
odprti – kot bi razprli majhna krila
in ne znali pristati, temveč olajšanje,
ki sledi izgovoritvi.

Tako jih izgovarjam: na koncu mnogih
stavkov, na koncu misli, na koncu sanj.
Kot vzdih, kot ugriz, kot pritisk gumba
za nižje nadstropje,
čeprav je že določena smer.

Se bi ustavila, če ...Ne, bilo bi bolje, če ...
Upanje, skrito kot svetloba
znotraj glasu, ki nikoli
ne more postati obred, kajti
ona je obred. Je prošnja in molitev
v obliki razprtih ustnic.
Glas, ki se ti daje.
Svetloba, ki jo sprejemaš.

A obljuba ne obljublja druge,
kakor se tudi moj če razlikuje
od tvojega.
In potem izstopim v svojem nadstropju.
Da lahko vplivamo, usmerimo zvezde,
da padajo na zeleno pot?
Pa vendar ostaja občutek, da je
vse le neko drugo potovanje.
Potovanje nekoga drugega.

SPREHODI PO RDEČEM GOZDU

Potrebuješ temo, da se ogrneš
v lastno senco in te tako ne zazebe
ob dotiku nekaterih oči.
Potrebuješ jo, da se razrasteš
kot sekvoja,
kot rdeče drevo, ki ga objemam
z nevidnim podaljškom preprostih rok.

Ni boleče, ko zarežem v prsi
in nato raztresem srce po poti.
Tam pred nestrpnimi sunki nog
bežijo obljubljene dežele.
Zarisujejo se naslednje, slutim.
Ti morda veš.

Takrat se zazdi, da vsa leta
potuje človek k človeku,
vonj k vonju, poljub k poljubu.
Vsa dolga leta hotenja
po pomenu.

In potem, ko že mislim,
da ni nobenega pomena,
v morju utripov, pričaranih
v odsevu zrklov
nenadoma ukradem ta hip.
Za prepoznanje, za darovanje,
za razsežnost korakov, ki sem
jih poprej videla. A ne slišala.

VSE, KAR JE

Bile so moje misli, moje sanje,
vse, kar je bežalo k tebi.

V neznane objeme, pa vendar
že obiskane, medtem ko sem
v pozni noči pokrivala
komolce in mrzla stopala,
se sklanjala v tišine
šepetala vanje. Kot listje.

Bila je bela lilija v roki.
Konstelacija ravno prav svetlih
zvezd in luna, ki je hotela
vstopiti. Kot mačka, pretkano, skrito.

Medtem ko konjički plujejo
med valovi in valovi dvigujejo
roke za modro telo,
jezdimo tokove
zraka, morja in zemlje.
Včasih z zlomljenim lokom
violine, drugič z orjaškim
orkestrom ...

Bilo je življenje,
vse, kar je bežalo k tebi.

POVABILO

Srečujeva se v drgetavem južnem vetru,
v skrivnostnem petju škržatov izza
oddaljenega pristanišča,
kjer morske alge razpirajo vonje
kot rumeno beli cvetovi, ki venejo
ob polnem kozarcu na mizi za dva.

V ljudeh je zima, si rečem,
v očeh in zavitem molku.
In ko hodiš, neumnega izraza,
ker se stvari zaletavajo vate,
stvari, ki jih ne razumeš,
omamljen, otopljen, nem,
spoznaš Zapuščenost – zevajočo gospo
iz globin duše. Kajti bregovi,
porasli z gostim človeškim smehom,
so bili prividi
in ti si hodil k njim, ne da bi mogel
zmanjšati razdaljo, ki je ločevala.

Tako podvomiš, morda sanjaš,
potem si pismo,
ki ga pišeš že dolgo,
vsa najina srečevanja dolgo,
na raznih postajah in med potjo,
ga spreminjaš, trgaš ali samo ljubiš;
in pismo je še ena vznemirljiva
pustolovščina,
sanja na rožnatem krilu flaminga,
ki se razpre, ko zjutraj odpreva oči,
vsak v svojem mestu,
da zapiševa nekaj vrstic
in jih slednjič odpošljeva -
to povabilo na veliko potovanje.